

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant – st. sekr. sądowy Ewelina Kołodziejczak - Marczak

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.**

przeciwko (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.**

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.:

a) kwotę 97.691,27 zł (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych 27/100) wraz z ustawowymi odsetkami od 15 października 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

b) ustawowe odsetki za opóźnienie liczone od kwoty 122.810,68 zł od 15 sierpnia 2015 r. do 26 stycznia 2016 r.;

1. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

2. kosztami procesu w całości obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18315 zł.

SSO K. Krzymkowska

UZASADNIENIE

Pozwem z 17 grudnia 2015 roku powódka – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. – wniosła o zasądzenie od pozwanej – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 221.952,72 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi jak w pozwie (k. 3) wraz z kosztami procesu.

Powódka wskazała, że w dniu 30 lipca 2012 strony zawarły umowę na wykonanie uszczelnienia dwóch zbiorników na odcieki w miejscowości K. k/S., z 60-dniowym terminem realizacji liczonym od 1 października 2012. Szacowana przez pozwaną powierzchnia do uszczelnienia wynosiła 16.000 m². Strony ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe za dostarczenie przez powódkę materiału i wykonanie robót w kwocie: 23,22 zł/m² netto za uszczelnienia składowiska odpadów, 13,00 zł/m² netto za uszczelnienia zbiorników na odcieki i 9,58 zł/m² netto za montaż siatki drenażowej.

Z uwagi na brak możliwości wykonania powyższej umowy przez pozwaną, strony zawarły w dniu 13 czerwca 2013 roku porozumienie, na mocy którego powódka wyraziła zgodę na rozwiązanie umowy z dnia 30 lipca 2012 roku za porozumieniem stron. W zamian pozwana zobowiązała się w terminie 2 lat od zawarcia ww. porozumienia zlecić

powódce wykonanie uszczelnień o wartości co najmniej 116.100,00 zł + VAT, przy czym zlecenie to miało zostać złożone powódce przez pozwaną z wyprzedzeniem 8 tygodni przed rozpoczęciem robót.

Celem wykonania wyżej wymienionego porozumienia, strony podjęły w 2015 roku negocjacje handlowe, skutkujące złożeniem przez pozwaną zamówienia na dostarczenie i montaż materiałów do wykonania uszczelnienie wysypiska odpadów znajdującego się w K. k/S.. Warunki złożonego przez pozwaną zamówienia na dostawę materiału i roboty montażowe były identyczne z postanowieniami umowy na wykonanie uszczelnienia z 30 lipca 2012 roku. Pomimo podpisania w dniu 13 czerwca 2013 roku porozumienia o rozwiązaniu umowy wolą stron było kontynuowanie współpracy w zakresie określonym umową na wykonanie uszczelnienia z dnia 30 lipca 2012 roku. Powódka wywiązała się z ww. umowy w sposób prawidłowy, a pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń do jakości wykonanych prac.

Za wykonaną dostawę i montaż powódka wystawiła pozwanej w szczególności następujące faktury VAT:

1. fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2015 roku, z terminem płatności do dnia 10 sierpnia 2015 roku, opiewająca na kwotę 122.810,58 zł brutto za dostarczenie i montaż geowłókniny i geomembrany o powierzchni 4.300 m2 do uszczelnienia kwatery głównej składowiska odpadów,
2. fakturę VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2015 roku, z terminem płatności do dnia 14 sierpnia 2015 roku, opiewająca na kwotę 122.810,58 zł brutto za dostarczenie i montaż geowłókniny i geomembrany o powierzchni 4.300 m2 do uszczelnienia kwatery głównej składowiska odpadów,
3. fakturę VAT nr (...) z 30 września 2015 roku, z terminem płatności do dnia 14 października 2015 roku, opiewająca na kwotę 97.691,27 zł brutto za dostarczenie i montaż geowłókniny i geomembrany o powierzchni 1.790 m2 do uszczelnienia kwatery głównej składowiska odpadów, geomembrany (...) 1,5 mm o powierzchni 2.460 m2 do uszczelnienia znajdujących się na terenie składowiska odpadów zbiorników oraz geokompozytu o powierzchni 600 m2 do wykonania drenażu terenu wysypiska.

Skutkiem wezwań było jedynie częściowe uregulowanie przez pozwaną swych należności względem powódki. Pozwana dokonała bowiem następujących wpłat:

1. w dniu 1 września 2015 roku kwotę 20.000,00 zł,
2. w dniu 30 września 2015 roku kwotę 50.000,00 zł,
3. w dniu 23 października 2015 roku kwotę 52.810,28 zł,

które to powódka zaliczyła zgodnie z tytułami przelewów na poczet faktury VAT o nr (...) z dnia 27 lipca 2015 roku.

W tym stanie rzeczy na dzień wniesienia niniejszego powództwa pozwana nie uregulowała wobec powódki należności w łącznej kwocie 221.952,72 zł wskazanej w petitum pozwu, na którą składają się: kwota 122.810,58 zł (wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2015 roku), kwota 97.691,27 zł (wynikająca z faktury VAT nr (...) z 30 września 2015 roku) oraz kwota 1.450,87 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w płatności faktury VAT o nr (...) z dnia 27 lipca 2015 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 4 stycznia 2016 w sprawie o sygn. IX GNc 1306/15 Sąd orzekł w całości zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zaskarżając go w całości i żądając oddalenia powództwa na koszt powódki.

Pozwana przyznała, że w latach 2012-2013 współpracowała gospodarczo z powódką. Pozwana jednak nie złożyła oświadczenia woli akceptującego warunki umowy jaka łączyła strony w 2012 r. Pozwana również kwestionowała wysokość roszczenia powódki wskazując, że faktury VAT nie są dowodem na istnienie oraz treść stosunku zobowiązaniowego.

Od momentu wydania nakazu zapłaty strona pozwana zapłaciła kwotę 122.810,68 zł . Z tej przyczyny co do kwoty należności uiszczonej przez pozwaną powódka cofnęła na rozprawie powództwo i zrzekła się roszczenia w tym zakresie, natomiast podtrzymała powództwo o odsetki za opóźnienie od kwoty 122.810,68 zł od dnia 15.08.2015r. do dnia 26.01.2016r. oraz podtrzymała powództwo co do kwoty 97.691,27 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15.10.2015r. do dnia zapłaty.

Strony do końca procesu podtrzymywały dotychczasowe stanowiska procesowe. Pełnomocnik powoda pismem z 7.09.16 r. zaproponował stronie pozwanej różne warianty ugody oraz wezwał do dokonania wspólnych pomiarów, na co nie uzyskał żadnej odpowiedzi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka i pozwani są przedsiębiorcami. Powódka prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie produkcji materiałów budowlanych oraz robót budowlanych, natomiast pozwany m.in. w zakresie zbierania i odprowadzania odpadów i ścieków.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: odpis aktualny z KRS powódki (k. 11 i n.), odpis aktualny z KRS pozwanej (k. 21 i n.).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 30 lipca 2012 strony zawarły umowę na wykonanie uszczelnienia dwóch zbiorników na odcieki w miejscowości K. k/S., z 60-dniowym terminem realizacji liczonym od 1 października 2012. Szacowana przez pozwaną powierzchnia do uszczelnienia wynosiła 16.000 m². Strony ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe za dostarczenie przez powódkę materiału i wykonanie robót w kwocie: 23,22 zł/m² netto za uszczelnienia składowiska odpadów, 13,00 zł/m² netto za uszczelnienia zbiorników na odcieki i 9,58 zł/m² netto za montaż siatki drenażowej.

Dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . powódki będącego r. pr. kserokopia ww. umowy (k. 27 i n.).

Z uwagi na brak możliwości wykonania powyższej umowy przez pozwaną, strony zawarły w dniu 13 czerwca 2013 roku porozumienie, na mocy którego powódka wyraziła zgodę na rozwiązanie umowy z dnia 30 lipca 2012 roku za porozumieniem stron. W zamian pozwana zobowiązała się w terminie 2 lat od zawarcia ww. porozumienia zlecić powódce wykonanie uszczelnień o wartości co najmniej 116.100,00 zł + VAT, przy czym zlecenie to miało zostać złożone powódce przez pozwaną z wyprzedzeniem 8 tygodni przed rozpoczęciem robót.

Dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . powódki będącego r. pr. kserokopia ww. umowy (k. 31 i n.).

Celem wykonania porozumienia, strony podjęły w 2015 roku negocjacje handlowe, skutkujące złożeniem przez pozwaną zamówienia na dostarczenie i montaż materiałów do wykonania uszczelnienia wysypiska odpadów znajdującego się w K. k/S.. Ostatecznie zlecenie na realizację przesłane zostało mailowo przez powódkę do pracownicy pozwanej M. R. (1), a następnie podpisane w formie papierowej. Nie było rozmów na temat warunków finansowych, bo dla stron była to kontynuacja umowy podpisanej 2 lata wcześniej.

Niezależnie od tego strony potwierdziły warunki finansowe zamówienia z 2015 roku. Warunki te zawarte zostały przez S. H. - w imieniu powódki – w zamówieniu na dostawę materiału i roboty montażowe i były następujące: stawka za położenie geomembrany na kwotę 23,22 zł netto za 1 m². Stawka obejmująca geomembranę została ustalona na 13 zł/netto za 1 m² a dodatkowym materiałem była siatka drenująca ze stawką 9,80 zł za metr kwadratowy netto. Te stawki były ustalone ofertą S. H. – dyrektora działu uszczelnień powódki, wysłaną pozwanemu przed przysłaniem przez niego zlecenia. Te stawki zostały zaakceptowane przez stronę pozwaną. W ofercie powódki była podana wielkość

przewidzianych robót, która uległa zmniejszeniu w stosunku do przedstawionych obmiarów. Powódka otrzymała mapę geodezyjną z wymiarami. Wówczas nie było ustaleń co do ilości materiału jaki ma zostać użyty.

Dowód – zeznania świadka S. H. i zeznania świadka T. S. (protokół el. z rozprawy z 13.06.2016); zeznania członka zarządu powódki i zeznania prezesa zarządu pozwanej (protokół el. z rozprawy z 5.09.2016); zeznania świadka M. R. (1) (protokół el. z rozprawy z 2.12.2016).

Sama kwatera miała ponad 11.000 metrów kwadratowych. Zbiorniki łącznie miały powierzchnię około 2.400 metrów kwadratowych. Na zbiorniki wykorzystywana była folia (...) tj. folia do zgrzewania takich zbiorników oraz geowłóknina.

Dowód – zeznania świadka S. J. (protokół el. z rozprawy z 5.09.2016).

Odpowiedzialna za inwestycję pracownica pozwanej nie wysłała geodety na pomiary, bo doszło do porozumienia między stronami, że pracownicy powódki zrobią pomiary w obecności pracowników pozwanej. Doszło do wykonania takich pomiarów. Z tej czynności sporządzono dokumenty. Pomiary te nie zostały jednak zaakceptowane przez prezesa zarządu pozwanej. W pomiarach uwzględniono również brzeg materiałów, które musiały być szersze i wkopane w ziemię.

Dowód - zeznania świadka M. R. (1) (protokół el. z rozprawy z 2.12.2016).

Powódka wykonała zlecony przez pozwaną przedmiot umowy w całości. Prace nie zostały odebrane ze strony pozwanej spółki pisemnym protokołem odbioru. Zakończenie prac zostało potwierdzone wpisem do dziennika budowy. Nie wykonano obmiarów wykonanych robót w obecności inspektora nadzoru. Swoje obmiary powódka przedstawiła zlecającemu i na tej podstawie wystawiła fakturę. Obmiary były wykonywane sukcesywnie podczas wykonywania prac. Pracownicy wykonujący prace rejestrowali obmiary w swoich kartach pracy. Pracownicy powódki dostarczyli pozwanej obmiary powykonawcze. Pozwana tego nie kwestionowała. Nie miała zarzutów co do jakości wykonanych robót.

Dowód – zeznania świadka S. H. i zeznania świadka T. S. (protokół el. z rozprawy z 13.06.2016); schemat techniczny wypisiska dostarczony przez pozwaną (k. 88),

Pozwana otrzymała faktury załączone do pozwu za prace powódki, które zostały zaksięgowane. Od momentu wydania nakazu zapłaty strona pozwana zapłaciła ponad połowę należności głównej tj. kwotę 122.810,68 zł . Do zapłaty pozostała kwota 97.691,27 zł wynikająca z faktury nr (...).

Bezsporne, a nadto dowód - zeznania prezesa zarządu pozwanej (protokół el. z rozprawy z 5.09.2016); kserokopia ww. faktury (k. 41).

Pozwana nie odebrała w całości robót od powódki, ponieważ nie zgadzała się co do powierzchni materiałów. Pozwana nie miała zastrzeżeń co do dwóch pierwszych faktur wystawionych przez powódkę i za nie zapłaciła. Według pozwanej powinna zapłacić powodowi 20.000 zł mniej niż to wynika z tej niezapłaconej faktury nr (...). Zastosowane stawki wynagrodzenia przez powoda są prawidłowe i niekwestionowane przez pozwaną. Pozwana kwestionuje jedynie powierzchnię obmiaru wyliczoną przez powódkę. Pozwana nie kwestionuje faktu zawarcia umowy.

Dowód - zeznania prezesa zarządu pozwanej (protokół el. z rozprawy z 5.09.2016). zeznania świadka M. R. (1) (protokół el. z rozprawy z 2.12.2016).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron o faktach, dokumentów urzędowych i prywatnych oraz zeznań świadków i stron - członka zarządu powódki oraz prezesa zarządu pozwanej. Dokumenty urzędowe – odpisy KRS – korzystały z domniemania określonego w art. 244 § 1 k.p.c. Również dokumenty prywatne – były wiarygodne, albowiem żadna ze stron ich wiarygodności nie kwestionowała, a Sąd nie dopatrywał się tego z urzędu. Przy czym na zasadach określonych w art. 233 §1 i 2 k.p.c. Sąd ocenił brak przedłożenia przez

stronę pozwaną reprezentowaną przez zawodowego pełnomocnika do akt sprawy oferty powódki, w której była cena za uszczelnione kwatery i zbiorniki, na którą powoływał się przedstawiciel pozwanej. Tyczy się to również niestawiennictwa przedstawicieli pozwanej – bez usprawiedliwienia – na zgodne dokonanie pomiarów już w trakcie procesu.

Sąd ocenił zeznania wszystkich słuchanych w sprawie świadków oraz przedstawiciela powódki jako wiarygodne i wnoszące dużo istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy. Były to zeznania spójne wewnętrznie, koherentne wzajemnie oraz logiczne i konsekwentne. Tyczy się to także zeznań świadka M. R. (1), będącej pracownicą pozwanej. Potwierdziła otrzymanie od przedstawiciela powódki e-mailowo oferty na wykonanie dzieł oraz wykonanie przez powódkę pomiarów. Nie podała jednak motywacji dla braku akceptacji przez prezesa zarządu pozwanej dokonanych przez powódkę pomiarów. Potwierdziła również, że rzeczywiste wymiary obiektów mogą różnić się od wysokości poniesionych nakładów z uwagi na takie czynniki jak otwory oraz klejenie okleiny „na zakładkę”, przynajmniej półmetrową.

Zeznania przesłuchanego w sprawie prezesa zarządu pozwanej okazały się niewiarygodne jedynie w części, w jakiej podawał, że pomiary dokonane przez powódkę są nieprawidłowe oraz stawka umowna za metr kwadratowy uszczelnienia składowiska odpadów wynosiła 22,85 zł netto. Nie potwierdziły tego nawet zeznania świadka M. R. (1), a tym bardziej jakikolwiek inny dowodów. Wszak pozwana nie powołała dowodu z opinii biegłego, który by ustalił czy faktycznie dokonane przez powódkę pomiary są prawidłowe. Co więcej, nikt ze strony pozwanej nie stawiał się na zaproponowane przez powódkę wspólne dokonanie pomiarów już w trakcie procesu. Przedstawiciel pozwanej nie potrafił też wskazać dokładnej różnicy w pomiarach, opierając się o okrągłą sumę 20000 zł. Przy tym nie złożył do akt dokumentów geodezyjnych, które pozwana miała w swoim posiadaniu. W ocenie sądu przedstawione przez powódkę dowody w postaci przeprowadzonych pomiarów i ich wyników oraz zeznania świadków potwierdzające prawidłowość uzyskania tych danych (w tym zeznania świadka M. R. (1)) są wystarczającym i wiarygodnym dowodem dla przyjęcia za prawdziwe faktów opisanych w tym zakresie przez powoda.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w podtrzymywanej części.

W sprawie nie budziło wątpliwości, jaka umowa została de iure zawarta przez strony. Sąd przyjął, że zawarta została umowa w formie konkludentnej w lipcu 2015 roku poprzez wymianę korespondencji elektronicznej pomiędzy umocowanymi pracownikami stron. Wynika to z wiarygodnych zeznań świadków-pracowników obu stron, ale także z ostatecznego braku kwestionowania przez prezesa zarządu pozwanej faktu zawarcia umowy w swoich zeznaniach o treści wskazanej w pozwie, który również potwierdził otrzymanie oferty od S. H. i akceptację warunków umowy. Sąd uznał również, że strony łączyła umowa o dzieło, o której mowa w art. 627 Kodeksu cywilnego, przez którą przyjmujący zamówienie (w tym wypadku powódka) zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający (pozwany) do zapłaty wynagrodzenia. Zgodnie z ustalonym i ostatecznie bezspornym stanem faktycznym sprawy powódka miała dostarczyć i zamontować materiały do uszczelnienia wysypiska odpadów pozwanej znajdującego się w K. k/S.. Powódka wskazywała, że strony ustaliły wynagrodzenie obmiarowe, gdzie stawki jednostkowe zostały uzgodnione. Warunki zamówienia na dostawę materiału i roboty montażowe były następujące: stawka za metr położenia geomembrany na kwotę 23,22 zł netto za 1 m². Stawka obejmująca geomembranę została ustalona na 13 zł/netto za 1 m² a dodatkowym materiałem była siatka drenująca ze stawką 9,80 zł za metr kwadratowy netto. Warunki umowne ustalone były kilka lat wcześniej w pisemnej umowie stron z dnia 30.07.2012 roku oraz w porozumieniu z dnia 13.06.2013 roku, które to umowy wprawdzie nie zostały zrealizowane we wskazanych w nich terminach, jednakże ustalone tam warunki umowne co do przedmiotu umowy, stawek do obliczenia wynagrodzenia, stanowiły również odniesienie do ustaleń z lipca 2015 roku.

Powódka przedstawiła wiarygodne dowody, które w pełnym zestawieniu dają obraz tego, że strony ustaliły wynagrodzenie w stawkach i zgodnie z wyliczeniami wskazanymi w wystawionych przez powoda fakturach Vat za to zlecenie, a w tym w fakturze VAT nr (...), której pozostałej do zapłaty wartości dochodzi powód w niniejszym

postępowaniu. Członek zarządu pozwanej w swoich zeznaniach przyznał ostatecznie, że nie kwestionuje umowy (w tym stawek kosztorysowych), a jedynie dokonany obmiar. W dodatku przedstawione przez powódkę na fakturze stawki potwierdzili wszyscy słuchani świadkowie, ale także bezsporne czynności faktyczne pozwanej. Pozwana wszak uiściła w toku procesu należności objęte pozostałymi fakturami dochodzonymi pozwem, a opierającymi się o te same stawki za jednostkę wykonawczą.

Ostatecznie pozwana kwestionowała zapłatę kwoty wynikającej z faktury nr (...) częściowo. Prezes zarządu pozwanej na rozprawie wskazał jednoznacznie, że jego zdaniem pozwana powinna zapłacić powódce 20000 zł brutto mniej niż to wynika z tej niezapłaconej faktury. Sąd uznał, za nieudowodnioną, w myśl art. 6 k.c., sumę, o której wynagrodzenie powódki miałyby zostać obniżona. Pozwana nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów świadczących o podawanej różnicy wysokości wynagrodzenia należnego powódce. Nie przedstawiła dowodów z dokumentów prywatnych, które – zdaniem je prezesa zarządu – są w jej posiadaniu i winny być w aktach sprawy. W ocenie sądu dowody przedstawione przez powoda, a w tym z dokumentów i z zeznań świadków, w tym zeznania świadka M. R. (2) wykazały prawidłowość w obliczeniu wielkości wykonanych robót i zużytych materiałów oraz to, że obliczenia te zostały dokonane z należytą starannością przy zapewnieniu uczestniczenia w obmiarach przedstawicielom pozwanego. W ocenie sądu pozwana, kwestionując powyższe, nie przedstawiła żadnych merytorycznie istotnych argumentów, nie przedstawiła innego, wiarygodnego wyliczenia czy dokonanych pomiarów. Prezes pozwanej podawał przybliżoną sumę obniżenia wynagrodzenia i nie potrafiąc wskazać różnicy obmiaru dokonanego przez powódkę oraz według niego prawidłowego. Za zdumiewające należy również w tym kontekście uznać kwestionowanie obmiaru i wskazywanie na gotowość dokonaniu pomiaru, podczas rozprawy przez prezesa zarządu pozwanej. Pozwana nie skorzystała bowiem w toku procesu z propozycji wspólnego dokonania pomiaru przez strony i nie podała przyczyn, dla których nie stawiała się na wyznaczone przez powódkę pomiary. W konsekwencji sąd ocenił, że niemerytoryczne kwestionowanie dowodów i twierdzeń powoda w tym zakresie, wraz z postawą, która nawet w toku procesu uniemożliwiła wspólne wykonanie pomiarów przez strony, stanowi przejaw działania jedynie dla zwłoki. Nie zaszła przy tym konieczność powołania dowodu z opinii biegłego przez Sąd w trybie art. 232 zd. II k.p.c., gdyż po pierwsze proste wykonanie pomiarów nie wymaga wiadomości specjalnych, powód przedstawił wystarczające i wiarygodne dowody i twierdzenia wykazujące prawidłowość wykonanych pomiarów i obliczeń wynagrodzenia, a strona pozwana nie przedstawiła własnych, merytorycznych dowodów na obalenie tych twierdzeń, które to dowody (w szczególności dokumenty) mogłyby być ewentualnie przedmiotem analizy wymagającej wiadomości specjalnych. Przede wszystkim jednak pozwana z własnej inicjatywy nie złożyła wniośku dowodowego o opinię biegłego. Pozwana jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu gospodarczego, reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika. Pozwana nie wykazała swoich twierdzeń o konieczność rewizji obmiaru o ok. 20000 zł brutto. Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z normą prawną wynikającą z art. 6 Kodeksu cywilnego strona, która odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego - w tym przypadku domaga się oddalenia powództwa (choćby w części) ze względu na niewywiązanie się z umowy przez przyjmującego zamówienie - obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Stanowisko takie – będące przejawem kontrydiktoryjności w procesie – znalazło wielokrotnie swoje pełne odzwierciedlenie w orzecznictwie, gdzie zauważa się m.in., że w myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a pozwany okoliczności, że świadczenie powodowi się nie należy (orz. SN z 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNCP 9/70, poz. 147). Zważyć należy, że skoro - jak podawały bezspornie strony – pozwana pozytywnie przyjęła ofertę powódki, zapłaciła pozostałe faktury za czynności dokonane w ramach tego samego dzieła, to okoliczność tę Sąd uznał za jednoznacznie uzasadniającą roszczenie powódki co do samej zasady. W tej sytuacji, w myśl art. 231 k.p.c. Sąd uznał - mimo kwestionowania przez pozwanej w odpowiedzi na pozew, roszczenia tak co do zasady jak co do wysokości- że skoro prezes zarządu nie kwestionuje zawarcia i wykonania umowy, a jedynie obmiar powykonawczy, to fakt wykonania dzieła bez wad został ustalony. Ze względu na brak wykazania błędu pomiarowego Sąd przyjął na podstawie wiarygodnych zeznań świadków oraz strony powodowej oraz treści dokumentów, że roszczenie jest także zasadne co do wysokości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku. O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było

następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jako termin zapłaty odsetek Sąd przyjął dzień następny po dniu wskazanym na fakturze nr (...) jak termin płatności (por. k. 41). Sąd zasądził również odsetki od zaległych odsetek liczone od kwoty faktycznie wpłaconej 26 stycznia 2016 przez pozwaną od daty płatności pozostałych faktur załączonych do pozwu (por. k. 39-40).

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Przepis art. 203 § 1 k.p.c. wskazuje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli cofnięcie jest połączone ze zrzeczeniem się roszczenia, aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powódka częściowo cofnęła pozew już na rozprawie w zakresie żądania zapłaty kwoty 122.810,68 zł. Powódka zrzekła się roszczenia w tym zakresie, toteż nie była potrzebna zgoda pozwanej. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do takiego twierdzenia. Uznając zatem, że cofnięcie pozwu nastąpiło ze skutkiem prawnym, należało na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. orzec jak w punkcie II sentencji wyroku.

Odnośnie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sąd uznał, że stroną przegrywającą proces jest pozwana, albowiem z przedstawionych przez strony dokumentów księgowych wynika, że przyczyną częściowego cofnięcia pozwu było dobrowolne uiszczenie przez pozwaną należności głównej dochodzonej pozwem, już po wniesieniu pozwu do sądu. W postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie II CZ 208/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwaną wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powódki. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwaną należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę. Skoro powód wykazał, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia jej praw (dopiero po jego wytoczeniu pozwana uiszczała znaczną część dochodzonych należności), to pozwaną należało uznać za stronę przegrywającą sprawę także w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. W związku z tym, że pozwana przegrała spór w całości winna zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu, na które składają się: uiszczona opłata sądowa od pozwu w kwocie 11098 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 7.200 zł wynikające z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz.U. z 2013 r., poz. 490), a także opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska